

Μυκήνες-Ιερά αγρυπνία προς τιμήν των Αγίων Παρθενίου και Ευμενίου

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

AGRYPNIA_PROS_TIMH_AGION_PARTENIOU_EUMENIOU_ARGOLIDA3

Με βυζαντινή μεγαλοπρέπεια εορτάσθηκε η εορτή των κρητικών Αγίων Παρθενίου και Ευμενίου στον ιερό Ναό Αγίου Παντελεήμονος στις Μυκήνες.

Την ιερά αγρυπνία τέλεσε ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής της Παναγίας Άνω Ξενιάς Βόλου, Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος, συλλειτουργούντων κι άλλων ιερέων από την Ιερά Μητρόπολη μας. Στη διάρκεια της ιεράς αγρυπνίας τέθηκαν προς προσκύνηση τεμάχια των ιερών λειψάνων των Αγίων, τα οποία τύχαιναν ιδιαίτερης μυροβλησίας.

Βιογραφία

Οι Όσιοι Παρθένιος και Ευμένιος κατάγονταν από τα Πιτσίδια Πυργιωτίσσης και ήταν τέκνα της ευλογημένης συζυγίας του Χαρίτωνος και της Μαρίας Χαριτάκη. Από τη μικρή τους ηλικία αποκαλύφθηκε η μοναχική τους κλίση με διάφορα θαυμαστά γεγονότα που βίωσαν.

Ο Παρθένιος γεννήθηκε το 1829 μ.Χ. και έλαβε το κοσμικό όνομα Νικόλαος, ενώ μερικά χρόνια αργότερα, το 1846 μ.Χ. γεννήθηκε και ο Ευμένιος, κατά κόσμον Εμμανουήλ. Ο Νικόλαος αγαπούσε την ησυχία από μικρός και αποστρεφόταν τα παιχνίδια, ενώ τηρούσε όλες τις καθορισμένες από την Εκκλησία, ημέρες νηστείας. Δεν εντρύφησε στα γράμματα σε αντίθεση με τον μικρό αδελφό του, ο οποίος διδάχθηκε από κάποιον δάσκαλο του χωριού του.

Το 1856 μ.Χ. έφυγε από τη ζωή ο πατέρας τους και τότε άρχιζαν να ετοιμάζονται για να αναχωρήσουν και εκείνοι να ακολουθήσουν το μοναχικό βίο. Μέχρι την αναχώρησή τους μεσολάβησαν αρκετά θαύματα άλλωστε από τη μικρή του ηλικία ο μικρός Νικόλαος, είχε γευθεί την παρουσία και τη χάρη του Κυρίου πολύ έντονα στη ζωή του. Το πρώτο θαύμα συνέβη όταν μικρό παιδί, έπεσε σε ένα βαθύ πηγάδι. Έτρεξαν τότε οι κάτοικοι να τον βγάλουν από εκεί πιστεύοντας ότι θα βγάλουν το παιδί νεκρό. Ο Νικόλας όμως δεν είχε πάθει απολύτως τίποτα και όλοι θαύμασαν το γεγονός.

Το δεύτερο θαύμα ήταν η πληροφορία που έλαβε από το Θεό ότι το καράβι που επρόκειτο να ταξιδέψει θα βυθιζόταν. Ο ανάδοχός του ήθελε να πάρει μαζί τον Νικόλαο για να τον κάνει ναυτικό. Ο Νικόλας όμως επιθυμούσε τον μονήρη βίο και

γι' αυτό βρήκε μία δικαιολογία για να μην ταξιδέψει και εξαφανίστηκε. Το τρίτο και καθοριστικό θαύμα που ώθησε την μητέρα τους να δώσει την ευχή της για να ακολουθήσουν το μοναχικό βίο ήταν το εξής: Η μητέρα έδωσε εντολή να ανάψουν το φούρνο για να ψήσει τα ψωμιά. Ο Νικόλαος δεν τον άναψε και στο παράπονο της μητέρας του απάντησε: « Για να δεις μάνα πως εμάς τα δυό παιδιά σου ο Θεός θέλει να γίνουμε μοναχοί, να βάλεις τα ψωμιά στο φούρνο χωρίς να τον ανάψουμε, χωρίς φωτιά». Πραγματικά έτσι έγινε και Ω! του θαύματος τα ψωμιά ψήθηκαν, η μητέρα θαύμασε Δόξασε το Θεό που κατέστησε τα δυό τέκνα της σκεύος εκλογής της χάριτος του Αγίου Πνεύματος.

Ξεκινούν λοιπόν το 1858 μ.Χ. για την Οδηγήτρια, όπου μετά από τέσσερα χρόνια δοκιμασίας ο Νικόλαος κείρεται μοναχός και λαμβάνει το όνομα Νέστωρ, στις 27 Αυγούστου 1862 μ.Χ. Έπειτα από 7 χρόνια δοκιμασίας, το 1865 μ.Χ. γίνεται μοναχός και ο Εμμανουήλ, λαμβάνοντας το όνομα Μεθόδιος.

Ο Νέστωρ ασκούσε τελεία υπακοή μέσα στο μοναστήρι, λειτουργώντας ως παράδειγμα για τον μικρό αδελφό του Μεθόδιο. Εστάλη αργότερα από τον ηγούμενο της μονής, στον σπηλαιώδη Ναό του Μαρτσάλου. Εκεί ασχολήθηκε με τον Ναό και έχτισε κελιά αλλά και μία δεξαμενή για τη συλλογή νερού. Ο Νέστωρ χρειαζόταν βοήθεια, γι' αυτό ζήτησε από τον ηγούμενο να δώσει ευλογία να μεταβεί και ο αδελφός του κοντά του.

Ύστερα από λίγο διάστημα, ανέλαβε ηγούμενος της μονής ο ιερομόναχος Αγαθάγγελος, ο οποίος όμως δεν έβλεπε θετικά την προσέλευση του κόσμου στο Μάρτσαλο και άρχισε να δημιουργεί προβλήματα στα δυό αδέλφια τα οποία έπειτα από πλείστους ονειδισμούς αποχώρησαν από το μοναστήρι το 1874 μ.Χ. και βρέθηκαν έπειτα από τετραετή περιπλάνηση στα σπήλαια των Αστερουσιών στον Κουδουμά.

Στις σπηλιές των Αστερουσιών ορέων στις οποίες περιπλανήθηκαν, δέχονταν ελεημοσύνη από βοσκούς της περιοχής αλλά και από τους ψαράδες. Στην περιοχή μάλιστα του αγίου Ιωάννου βρήκαν τον γέροντα Γεράσιμο, ο οποίος ασκήτευε εκεί. Επειδή όμως από την προσέλευση των μαθητών του Γερασίου, δεν υπήρχε ησυχία, γι' αυτό το λόγο αποχώρησαν και από εκεί. Βρέθηκαν στο μεγάλο σπήλαιο του Αγίου Αντωνίου, όπου υπήρχε πόσιμο νερό σε στέρνες φτιαγμένες από παλαιότερους αναχωρητές. Η παραμονή τους ήταν μικρή εκεί λόγω της μεγάλης υγρασίας του σπηλαίου. Κατόπιν προχώρησαν ανατολικά στην περιοχή του Κουδουμά Εκεί σε απόκρημνο σπήλαιο μακριά από τα βλέμματα των ανθρώπων με μεγαλύτερο ζήλο ζητούσαν το έλεος του Θεού. Σε μικρή απόσταση από εκεί η Παναγία μας τους επιφύλασσε μία μεγάλη ευλογία.

Στον τόπο του Κουδουμά υπήρχε από αιώνες το εγκαταλειμμένο Μοναστήρι της. Ασκητές και ερημίτες των πρώτων χριστιανικών χρόνων όπως ο Άγιος Κοσμάς ο Ερημίτης είχαν εκεί προσφέρει τη ζωή τους ως θυμίαμα ευπρόσδεκτον στην αγάπη του Θεού.

Η επιθυμία των δυό αδελφών ήταν μεγάλη, να γίνει το παλιό ερημικό μοναστήρι, μία νέα παλαίστρα πνευματικών αγώνων.

Άρχισαν να κτίζουν το Μοναστήρι στο οποίο δεν υπήρχε παρά λίγο παλαιό τείχος στην Εκκλησία όπως ο Όσιος Ευμένιος αναφέρει στον Επίσκοπο Αρκαδίας Βασίλειο στις 08/10/1915 μ.Χ. λέγοντας «...ίδρύσαμε έκ βάθρων τὴν Μονὴν, μὴ ἔχων τότε εἰμὴ ὀλίγον τεῖχος παλαιὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ...». Ἐτσι ἐφτιαξαν ἓνα μικρὸ τμήμα του σημερινού Ναού της Παναγίας εξυπηρετούμενοι σ' αυτόν στις Ακολουθίες και στις καθημερινές θείες Λειτουργίες τους και διαμένοντες οι ίδιοι εις ἓνα σπήλαιο παραπλεύρως του Ναού. Τα δυό αδέρφια δεν είχαν καθόλου χρήματα, αλλά τελικά ο κόσμος στην περιοχή υποστήριξε με κάθε τρόπο τους μοναχούς, που είχαν γίνει γνωστοί για την αγιότητά τους και τα θαύματα που πραγματοποιούσαν. Κατά θαυμαστό τρόπο βρήκαν νερό και άνοιξαν πηγάδι για να εξυπηρετούνται οι Πατέρες και οι εργάτες της Μονής.

Ο Όσιος Παρθένιος ήταν πολύ αυστηρός με τον κανονισμό της μοναχικής ζωής και γι' αυτό έκανε άβατο το μοναστήρι του. Ακόμη και οι δόκιμοι έμεναν εκτός μονής και μάλιστα στα γύρω σπήλαια. Ο όσιος παιδαγωγούσε πολύ αυστηρά αλλά πάντα με γνώμονα την αγάπη και την πνευματική τελείωση των ανθρώπων που του εμπιστεύτηκε ο Θεός. Το χάρισμα και οι διδαχές του οσίου Παρθενίου ασκούσαν μεγάλη πνευματική επιρροή και σύντομα ο Κουδουμάς ανεδείχθη σε μεγάλο πνευματικό κέντρο.

Ο Πνευματικός της Μονής ήταν ο Ευμένιος που χειροθετήθηκε από τον Μητροπολίτη Κρήτης Μελέτιο. Ο Όσιος έχοντας πλήρη συναίσθηση της πνευματικής πατρότητας και τηρώντας τους ιερούς κανόνες ανέπαυσε χιλιάδες ψυχές με τις σοφές και πλήρεις Αγίου Πνεύματος συμβουλές του, οδηγώντας τας στη σωτηρία και την λύτρωση που μας χάρισε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός. Ο όσιος Ευμένιος, ως καλός παιδαγωγός των ψυχών, προετοίμαζε και πολλούς νέους που κατέφευγαν κάτω από τις πνευματικές του συμβουλές για το μέγα Λειτουργήμα της Ιερωσύνης γι' αυτό και απαιτούσε από τους κληρικούς του δυο προϋποθέσεις: να έχουν φόβο Θεού και καθαρότητα. Όταν επρόκειτο μάλιστα να δώσει συμμαρτυρία για κάποιον, πρώτα νήστευε, αγρυπνούσε και προσευχόταν για τρία μερόνυχτα. Έπειτα έβαζε τον μέλλοντα κληρικό μπροστά από την εικόνα του Χριστού και τον καλούσε να εξομολογηθεί τα αμαρτήματά του για να εισέλθει

καθαρός στην Ιερωσύνη.

Κάλεσε όλους τους μοναχούς και ασκητές καθώς και τους δόκιμους και τους νουθέτησε μετά δακρύων. Τους είπε να μείνουν πιστοί στην Παράδοση, στο παράδειγμα που τους έδωσε και όρισε ως διάδοχό του τον αδελφό του Ευμένιο. Σε εκείνον έδωσε μάλιστα και το σακουλάκι με το φυλαχτό του. Έλαβε τη Θεία Κοινωνία, ως εφόδιο ζωής αιωνίου και τότε το πρόσωπό του έλαμψε, ακούστηκαν ουράνιες μελωδίες και μία ευωδία απλώθηκε σε όλη την πλαγιά και του ενεφανίσθη η ίδια η Υπεραγία Θεοτόκος η οποία ήρθε να παραλάβει την αγιασμένη ψυχή του πιστού και αφοσιωμένο τέκνου της. Ο Όσιος της παρέδωσε την μακαρία του ψυχή ψελλίζοντας τα χείλι του τα τελευταία λόγια: «Καλῶς ὄρισες, Παναγία μου». Ο Όσιος αναχώρησε για την αιώνιο ζωή, προς αιώνια συνάντηση του Κυρίου μας και της Υπεραγίας Θεοτόκου, τους οποίους υπηρέτησε πίστα σε όλη την πορεία της ζωής του. Μετά από δυο χρόνια η Εκκλησία έλαβε πληροφορία για την αγιότητά του και το έτος 1907 μ.Χ., μετά από αγρυπνία και παρουσία του Επισκόπου Αρκαδίας Βασιλείου έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του τα οποία τοποθετήθηκαν στον Ναό της Παναγίας.

Ο όσιος Ευμένιος όλα τα χρόνια της ζωής του ήταν ο απόλυτα υπάκουος, ο υποτακτικός εκείνος που παραμέρισε ακόμα και το γεγονός της συγγενείας με τον αδελφό του όσιο Παρθένιο, ήταν ο άνθρωπος της νοεράς προσευχής, αυτός που με την ευπρέπεια της Ιερωσύνης του ιερούργησε την ακοίμητη Ευχαριστία της Εκκλησίας εν πομπή, μετ' αγγέλων και αρχαγγέλων που τον συνόδευαν στο υπερουράνιο Θυσιαστήριο.

Πολεμήθηκε και ταλαιπωρήθηκε πολύ, μετά την οσιακή κοίμηση του γέροντος Παρθενίου, από αδελφούς της μονής και όχι μόνο. Είναι πολύ σπουδαία η προσφορά του, όχι μόνο με τη στάση του μέσα στο μοναστήρι αλλά και με τον κανονισμό που θέλησε να θεσπίσει. Μέχρι τότε η μονή δεν είχε κανονισμό πορευόταν με όσα είχε θεσπίσει ο όσιος Παρθένιος. Ο κανονισμός αφορούσε την διοίκηση της Μονής, τη σχέση των αδελφών μεταξύ τους αλλά και θέματα της καθημερινής διαβίωσης στη Μονή. Ο Όσιος Ευμένιος είναι εκείνος που με την συχνή επικοινωνία μέσω αλληλογραφίας με το πνευματικό τεκνό του Επίσκοπο Αρκαδίας Βασίλειό μας διασώζει όλη την πορεία της ιδρύσεως και λειτουργιάς της Ι. Μονής Κουδουμά και την έντονη και θαυμαστή παρουσία του Θεού και της Παναγίας στην πορεία τους αυτή. Κουρασμένος από την πολύ άσκηση, την εξομολόγηση και την διοίκηση της Μονής και μέσα στην αγαπημένη του υπακοή και ταπείνωση εκοιμήθη στις 12 Σεπτεμβρίου του 1920 μ.Χ.. Πήγε προς συνάντηση του αδελφού και γέροντά του, Όσιο Παρθένιο, στον ουρανό και εκεί «εὔρε μισθὸ τῶν καμάτων του» από το Χριστό αλλά και την Παναγία την οποία πιστά την υπηρέτησε και δόξασε. Οι δύο

γέροντες επεβλήθησαν στη συνείδηση των πιστών ως άγιοι της Εκκλησίας μας. Τα εγκαίνια του πρώτου Ναού προς τιμήν των αγίων έγιναν στην Ιερά Μονή Κουδουμά από τον Μητροπολίτη Γορτύνης και Αρκαδίας κυρό Κύριλλο στις 10 Ιουλίου 1983 μ.Χ., οπότε και καθιερώθηκε ως ημέρα της μνήμης τους.

Το έτος 2007 μ.Χ. έγινε η επίσημη κατάταξη των Οσίων Πατέρων Παρθενίου και Ευμενίου υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου, στο Αγιολόγιο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, κατόπιν εισηγήσεως, διά της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου της Εκκλησίας Κρήτης, του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γορτύνης και Αρκαδίας κ.κ. Μακαρίου.

[EORTH_AG_EUEMENIOY-_MYKHNES_ARGOLIDA18AAAAAA](#)

EORTH_AG_EUEMENIOY-_MYKHNES_ARGOLIDA1

Image not found or type unknown

Image not found or type unknown

EORTH_AG_EUEMENIOY-_MYKHNES_ARGOLIDA2

Image not found or type unknown

EORTH_AG_EUEMENIOY-_MYKHNES_ARGOLIDA18A

Image not found or type unknown

EORTH_AG_EUEMENIOY-_MYKHNES_ARGOLIDA18AAAA

Image not found or type unknown

Πηγή: Ευάγγελος Μπουγιώτης